

Catedral de Sant Llorenç

Sant Feliu de Llobregat

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Plaça de la Vila / Carrer de Pi i Margall, 4

Coordenades:

Latitud: 41.38093
Longitud: 2.04588
UTM Est (X): 420220
UTM Nord (Y): 4581484

Classificació

Número de fitxa 08211 - 65
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Historicista
Segle XX
Any 1940
Autoria de l'element: Josep Ros i Ros, arquitecte;
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Observacions protecció: IPA
Número inventari 19207
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat Privada
Titular: 0316401DF2801E
Autoria de la fitxa CENTRE D'ESTUDIS COMARCALS DEL BAIX LLOBREGAT
Data de registre de la fitxa: dg., 06/09/2009 - 02:00

Descripció

L'actual Catedral de Sant Llorenç està ubicada a la Plaça de la Vila, a l'extrem oposat a l'ajuntament i de cara a aquest. Una de les seves façanes laterals transcorre pel carrer de Pi i Margall mentre que l'altre dona a un pati on es troba la seu l'Agrupament Escolta Nostra Dona de la Salut. L'edifici és de marcat estil historicista. Es tracta d'un edifici de grans dimensions amb planta de creu llatina. Consta de tres naus, amb transsepte, absis semicircular i un cimbori poligonal sobre el creuer i lucernari.

La façana principal presenta una portada en arc de mig punt recolzat a banda i banda sobre una parella de columnes de fust cilíndric amb una senzilla basa d'estil dòric i capitell amb motius florals d'inspiració medieval. Al timpà un conjunt escultòric narra un episodi del martiri de Sant Llorenç, el patró de la ciutat: el Sant, en posició central i dret, vestint la dalmàtica pròpia del diaca, l'àngel que pren la graella del martiri a l'esquerra i un personatge masculí a la dreta en posició agenollada. Al voltant del timpà, dues arquivoltes esculpides amb motius florals i geomètrics. A sobre d'aquest conjunt un finestral en arc de mig punt i triforat. Presenta quatre columnes amb capitells també d'inspiració medieval i gelosia. La part superior d'aquesta façana es remata amb una successió de petits arcs cecs i una gran motllura. Al costat esquerre d'aquesta façana s'aixeca el campanar construït a principis del segle XX. Té cinc pisos i és de planta quadrada a la base i poligonal als dos pisos superiors.

L'interior es distribueix en tres naus: les dues laterals amb volta i la central amb enteixinat a la manera de les basíliques romanes. A mig creuer s'aixeca la cúpula que descansa sobre dos pilastres de la nau central i les dues de l'absis que inicien l'arc. El presbiteri se separa de la resta de l'església per una gran grada, i l'altar està aïllat de la paret. L'ornamentació del retaule es va desenvolupar de la mà del pintor Francisco Labarta. Està dividit en tres compartiments: el central, a l'absis, destinat a la imatge (pantocràtor), un plafó daurat emmarcat en marbre on es llegeix "Nigra sum sed formosa", en combinació amb els dotze estels de Maria. Destaquen altres escenes evangelistes com la del judici i el martiri de Sant Llorenç als costats del mateix absis. Els murs de l'escala estan decorats amb pintures al fresc que representen el naixement de la verge i la visita de santa Isabel, i aquestes estan ambientades a l'ermita de la Salut i les muntanyes de Santa Creu.

Història

Com és habitual en els llocs sagrats, l'antiga església parroquial projectada per l'arquitecte Francesc Renart i Arús (1822) i situada al mateix indret on trobem la catedral actual, va ser construïda sobre un temple encara més antic. Fins a la seva destrucció durant la guerra civil, l'església va ser encara objecte d'intervencions arquitectòniques, com la de Josep Simó Fontcoberta, que dissenyà una nova portada l'any 1862. El 1940 van iniciar les obres de construcció del nou edifici sota la direcció de l'arquitecte Josep Ros, i la consagració del nou temple es va fer sis anys més tard.

El campanar va ser l'únic element que es va conservar del conjunt original de l'església, i es va integrar a la nova construcció feta de blocs formats amb ciment i sorra del Llobregat. De gust neobizantí i caràcter historicista, l'edifici té tres naus, creuer i lucernari. Els constructors foren Ernest Claramunt, primer, i Adjutori Mitjans, més tard. L'ornamentació va ser a càrrec del pintor Francisco Labarta. El 2004 es va decretar la constitució del nou bisbat de Sant Feliu, que elevava al rang de catedral l'església parroquial de Sant Llorenç.

Bibliografia

- ESTEVES, Albert (dir.). Sant Feliu de Llobregat. Guia del patrimoni històric i artístic. Molins de Rei: Centre d'Estudis i Divulgació del Patrimoni (CEDIP), 1997. 47 p.

- FERRER, Jordi: Sant Feliu de Llobregat. Recull gràfic, 1887-1965. Col·lecció l'Abans, Efadós Editorial, el Papiol, 2001, 650 p.
- PARRÒQUIA DE SANT LLORENÇ. 50 anys de la nova església. 1946-1996. Sant Feliu de Llobregat: Parròquia de Sant Llorenç, 1996. 77 p.
- RETUERTA I JIMÉNEZ, M. Luz; SAMMARTÍ I ROSET, Carme (dir.). Sant Feliu de Llobregat. Identitat i història. Sant Feliu de Llobregat: Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, 2002. 365 p.
- SANS I FÀBREGAS, Llorenç; CASADEVALL I JUNCOSA, Jordi. Història de Sant Feliu. L'església i la Parròquia. «Imatges i Crònica», quadern I (Va i Ve. Revista cultural i d'informació de Sant Feliu de Llobregat). Sant Feliu de Llobregat: Sant Llorenç Publicacions. 1983. 73 p.
- VIDAL I JANSÀ, Mercè. Arquitectura i urbanisme a Sant Feliu de Llobregat. 1826-1936. De Pere Serra i Bosch a Nicolau M. Rubió i Tudurí. Sant Feliu de Llobregat: Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat, 2005. 202 p.

